

Publicerad 2008-05-23 00:44 av genni

▣ **ibland upphörde slagen** ▣

Du samlade på sönderbitna naglar, i en brun kartong från ica. Sköra naglar i olika färger, blå, gula, gröna. Längst in, på golvet, i garderoben låg den. Knappt synlig för ett mänskligt öga. Vanliga människor skulle säkert finna det osmakligt med en brun kartong på golvet, med innehåll naglar, men du hade inget val. De var ett bevis på att du funnits, att du levt, att du andats.

Ditt rum låg bredvid garderoben, det hade alltid varit din trygghet. När skriken var som högst, när slagen var nära då kröp du in där, bland nytvättade lakan, rena handdukar och nerkissade underkläder. För du kunde inte hjälpa det, när slagen rev din själ i bitar, när skriken våldsamt slog sönder trumhinnan, då rann din slagna själ ner för låren, bildade syra runt dina fötter.

Sista året på högstadiet skulle vara det bästa. De flesta planerade för gymnasiet och skulle fixa de nationella proven, men du försökte bara att hålla balansen samtidigt som du nervöst lindade håret runt fingrarna. Idrottsläraren frågade alltid hånfullt varför du inte hade några skor på lektionen, det kunde ju dra ner betyget, när du inte kunde springa i salen. Du berättade aldrig att det gjorde ont när du gick och att hälarna var brända och sönderfrätta av allt för lång tid i garderoben.

Ibland upphörde slagen, om än bara för en minut. Då vistades du i ditt rum, likt en skugga, utan betydelse, liggandes på tvären i din säng, bitandes nervöst på dina naglar. Ditt hjärta brukade gå sönder där mitt i sängen, röda bitar brukade falla ned på golvet. Din mamma hade plockat äpplen på landet, hon brukade göra äppelkaka med vaniljsås, hon sa att den här dagen kunde du få smaka och du tänkte att de såg..... dig..... du tackade ja, då slängde hon in äppelskalen på din säng och sa "ät".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren genni med Poeter.se id #22393 innehar upphovsrätten